

[Jensen-Aale.]

for Dagsordenen, og denne korte Bemærkning skal gaa ud paa, om det ikke var betydeligt bedre, at man for Alvor tog fat paa at faa Gældsforholdet ordnet i Stedet for stadig at stimulere Priserne paa de Produkter, som Landmændene frembringer. Det er naturligvis rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at enhver Regering vil i videst muligt Omfang søge ikke alene at opretholde den Udførsel, vi har, men at udvikle den. Men det er ret underligt, at det ærede Medlem i samme Forbindelse kommer frem med, at det ogsaa skulde føre med sig, at vi som Erstatning for det, vi udfører, skulde indføre færdige Varer. Jeg ved ikke, hvorfor det bliver indskudt netop her, hvis det da ikke er i Betragtning af den gamle Kæphest — maa jeg vel sige, uden at det bliver paatalt af den højtærede Formand —, som man inden for Venstre og inden for Landboforeningerne har ført frem, at Landmændene faar for lidt for deres Valuta, de kunde faa anderledes Priser, hvis de fik Lov til at indføre færdige Varer. Jeg synes ikke, det er rigtig klogt, at man bliver ved at fortsætte denne Diskussion efter det betydningsfulde Folketingsvalg, vi nu har haft, men der er jo ingen, som har Fred længere, end ens Nabo vil, og hvis vi skal ind paa en saadan Diskussion, maa vi naturligvis tage den op. Og vi for vort Vedkommende har meget let ved at tage den op, fordi de Tanker, vi har fremsat her i Tinget fra Regeringspartierne Side og ligeledes i det andet høje Ting, jo har fundet Genklang i Befolkningen i saa stor Udstrækning, at det selvfølgelig ikke kan være undgaaet det ærede Medlems Opmærksomhed.

Dette med, at den ene Befolkningsklasse ofrer til den anden, er jo et kært Emne inden for visse Kredse, og man saa ogsaa forleden i en Radiodiskussion, at det blev drøftet meget indgaaende — sagligt eller mindre sagligt, ligesom man nu vil. Men at kaste dette Spørgsmaal op til et stort Forhandlingsspørgsmaal synes jeg egentlig ikke fremmer Sagens Behandling her i Rigsdagen, og derfor skal jeg ikke følge det ærede Medlem ret vidt paa denne Vej. Jeg tror ikke, det er nødvendigt, jeg tror heller ikke, det er gavnligt.

Det ærede Medlem var saa inde paa, hvad det er, der stimulerer Arbejdspriserne, og i denne Forbindelse sagde han, at Arbejdspriserne var af en saadan Beskaffenhed, at Landmændene ikke tilnærmelsesvis faar den Pris for Arbejdet, som Lønarbejderne faar — det var ikke just de Ord,

men det var i Virkeligheden det ærede Medlems Mening. Det er ikke nogen ny Tanke, som det ærede Medlem her har udtalt, den Tanke har været fremme saa ofte inden for det ærede Medlems Parti. Det skal jeg imidlertid ikke komme ind paa, for hvis vi skal til at tænke paa at sikre Landmændene en Timebetaling, selv om det kun er en Timebetaling, som den almindelige Arbejdsmand faar, hvilket jeg synes er et meget beskedent Krav, skal vi ind paa Socialisering af Landbruget. Det er den eneste Maade, vi kan sikre en saadan Betaling paa, og et saadant Ønske er ikke kommet særlig stærkt frem fra den anden Side, ikke engang fra det ærede Medlem.

Naar der saa tales om, at vel er det rigtigt, at man arbejder paa at faa rene Besætninger, og at man anvender en Del af Puljen til at fremme dette Formaal, men at Destruktion af tuberkuløse Dyr ikke aflaster Slagtemarkedet, kan dette vel til Dels være rigtigt, men ogsaa kun til Dels. Det kommer da i alt Fald i andbruget til gode, og det kan jeg naturligvis som Landmand kun betragte som godt. Og jeg er ked af, at man ikke kan se det rimelige i at anvende en Del af Beløbet til at skaffe billigere Kød til trængende Personer, som om de to Ting ikke kom hinanden ved. Jeg synes, at de to Ting absolut hører sammen. Man kan dog ikke ret godt, synes det mig, uden at være en rigtig stor Egoist — hvad jeg ikke gerne selv vil have Ord for at være, og jeg vil heller ikke betegne den ærede Ordfører for Venstre med det Ord — kræve Priserne forhøjet mest muligt til Gavn for sig selv uden at tage Hensyn til dem, som skal betale den forhøjede Pris, men som ikke har Raad til det. Den Tankegang vil jeg for mit Vedkommende protestere imod. Enhver Forhøjelse betyder meget for dem, som har smaa Indtægter. Vi har, om end med meget stor Sorg, været med til at forhøje Rugens Pris og dermed Brødets Pris, og vi vil derfor unde de trængende Personer det billigst mulige Oksekød; Flæsk kan der slet ikke være Tale om at byde trængende Personer, det er en Luksusspise i Nutiden.

Naar alle disse Betragtninger gøres gældende og man næsten faar det ud af dem, at det, der her bydes Landmændene, næsten ingenting betyder, vil jeg gerne støtte det ærede Medlems Forslag om at faa Sagen i Udvalg og dèr tage de forskellige Tanker under Overvejelse, ogsaa den Tanke, om det ikke var rimeligt at afvikle den Slags Love og gennemføre en Sanering af vor Gæld, hvad der vilde virke ganske anderledes